

GUSTÁV MIŠALKO

OSUDNÁ ODBOČKA 1

PACH KRVI

ROK VYDANIA 2026

OSUDNÁ ODBOČKA 1

PACH KRVI

Gustáv Mišalko

PROLÓG

Ticho v Apalačských horách nikdy neznamenalo pokoj. Znamenalo, že predátori práve lovia.

Peter si utrel pot z čela a pozrel na prázdnu nádrž svojho motocykla. „Sakra,“ zahromžil do hustnúceho šera. Stará lesná cesta, na ktorú ho naviedol miestny pumpár, nevyzerala ako skratka. Vyzerala ako pasca. Z hĺbky lesa sa ozývalo prasknutie konára. Nebol to zvuk vetra. Bolo to ťažké, úmyselné stúpenie niekoho, kto má topánky z hovädzej kože a v rukách niečo kovové.

Peter vytiahol baterku, no skôr než ju stihol zapnúť, z húštiny vyletel hrdzavý drôt. V nasledujúcej sekunde už Peter nekričal. Nemal čím.

KAPITOLA 1: Posledná letná jazda

Cesta 60 rozpaľovala asfalt pod kolesami stareho Jeepu tak intenzívne, že sa vzduch nad obzorom vlnil ako tekuté sklo. Vnútri auta však vládla iná atmosféra. Rádio hralo potichu nejaký starý rockový hit a smiech štyroch priateľov prehlušoval aj hučanie motora.

Sára si oprela hlavu o okno a sledovala, ako sa husté dubové lesy Západnej Virgínie menia na nekonečnú zelenú stenu. Mala to byť ich posledná spoločná jazda pred odchodom na vysoké školy.

„Povedal som vám, že táto skratka nám ušetrí aspoň dve hodiny,“ vyhlásil sebavedomo Andrej za volantom a upravil si spätné zrkadlo. „O piatej sme pri jazere, otvoríme prvé pivo a budeme sledovať západ slnka.“

„Ak nás tie tvoje ‚skratky‘ pošlú niekam do praveku,“ poznamenala Elena zo zadného sedadla, pričom nespúšťala oči z mapy v telefóne. „Signál vypadol už pred desiatimi kilometrami. Si si istý, že sme ešte stále na správnej trase?“

Andrej len mávol rukou. „Pozri sa na tie stromy. Sme v srdci prírody, Elena. Žiaden signál, žiadne maily, len my.“

Sára sa usmiala, ale v kútiku duše pocítila zvláštne pichnutie. Niečo na tom lese bolo... iné. Stromy tu rástli príliš blízko pri sebe, akoby sa snažili niečo skryť. A potom to videla. Stará,